

# О, як хотів би я тебе вітати, море...

Микола Чернявський

\* \* \*

О, як хотів би я тебе вітати, море,  
Під гомін хвиль слідить хід вільних кораблів,  
Глядіти з скель німих, як човен хвилю боре  
І плине в далечінь по гребенях валів;  
Як чайка носить, ширяє над водою,  
Поживи срібної шука між піни хвиль,  
Як велетні морські, віддавшись супокою,  
Дрімають в пристані, пропливши сотні миль.

О, як бажав я, і сам віддавшись хвилі,  
Побачити чужі заморські краї,  
Пристати до землі, де мирт пишає в силі,  
Стоять цитринові й лавровії гаї.  
О Риме, давніх діл прославлена руїно,  
Тебе побачити чи випаде мені?  
Ясна Італіє, мужів-орлів країно,  
Невже дарма мені ти снишся уві сні?..

Я б, син далекої, неznаної країни,  
Де скіфів давніх рід навіки опочив,  
Побачив би твої славетнії руїни,  
Згадав діла твоїх прославлених синів.  
І я б з їх джерела води зачерп живої,  
І воду б ту поніс у глушину степів,  
І там не раз би знов в часи журби важкої  
Я чуте й бачене у думці воскресив.

Бажав би я... Та марні сподівання.  
Кайдани сковують самотнього мене,  
Кайдани тяжкого, безславного кохання,  
І мертва їх вага мене у землю гне.  
І хто такий я сам?.. Син бідної пустині,  
Я виріс дікарем в її сумних степах,  
І був би я чужий у тій ясній країні,  
Немов між лебедів приплудний сірий птах.

А все ж бажав!.. Бо тут реве-гуде завія,  
Виковує мороз кайдани крижані,  
І люта віхола сніг з хмари сіє й сіє,  
З старих тинів стричать тичини вже одні.  
Забила снігом все холодна хуртовина.  
Погублено шляхи. І їде навмання  
З села дорожній в степ... Оце і вся картина,  
Та сама все одна, однісінька щодня.

1892

Джерело: Бібліотека Кошового Писаря.